

Arrest

nr. 287 038 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VANDEMEULEBROUCKE
Kongostraat 23
8520 KUURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 10 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 september 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van 27 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEWAELE, die *loco* advocaat T. VANDEMEULEBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 februari 2010 komt de verzoekende partij, in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig door de Belgische autoriteiten afgeleverd visum lang verblijf (type D), aan in België om haar moeder te vervoegen.

1.2. Op 17 mei 2010 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.3. Op 14 december 2017 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot beëindiging van verblijf in toepassing van artikel 44bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. nr. 207 388 van 31 juli 2018 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 14 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van tien jaar. Het beroep tegen voormeld inreisverbod wordt op 26 maart 2019 door de Raad verworpen bij arrest nr. 218 903.

1.6. Op 9 november 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.7. Op 5 december 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. Op 6 december 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder. Aan de verzoekende partij wordt een bijlage 19ter afgeleverd.

1.9. Op 17 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag houdende de gezinshereniging niet in overweging wordt genomen en waarbij de bijlage 19ter wordt ingetrokken. Bij arrest nr. 228 964 van 19 november 2019 vernietigt de Raad voormelde beslissing.

1.10. Op 21 januari 2019 dient de verzoekende partij opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

1.11. Op 22 januari 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende de niet ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming.

1.12. Op 28 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, naar aanleiding van de aanvraag vermeld in punt 1.8. Bij arrest nr. 244 318 van 17 november 2020 vernietigt de Raad voormelde beslissing.

1.13. Op 8 juni 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.14. Op 15 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.14. ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.06.2021 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De studie van het administratief dossier leert ons dat betrokkene op 23.04.2008 een visumaanvraag gezinshereniging (in functie van zijn moeder) indient die op 15.01.2010 positief wordt afgesloten. Betrokkene komt op 14.02.2010 aan in België en wordt op 17.05.2010 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 01.06.2017 betekent betrokkene een waarschuwing dat hij gevaar loopt zijn verblijfsmachtiging te verliezen en het land uitgezet te worden bij nieuwe inbreuken tegen de openbare orde. Op 25.10.2017 wordt het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd, wat gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, door betrokkene betekend op 14.12.2017 en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31.07.2018. Op 12.11.2018 dient hij een eerste asielaanvraag in die wordt afgesloten op 05.12.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 06.12.2018 dient betrokkene een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn moeder. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 23.03.2021. Betrokkene dient op 18.01.2019 een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag wordt afgesloten met een beslissing niet ontvankelijk door het CGVS. Op 27.07.2022 dient betrokkene een verklaring in van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane.

Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat hij op 09.12.2015 reeds door de jeugdrechter onder toezicht geplaatst werd wegens diefstal en poging tot diefstal. Op 15.07.2016 wordt betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden voor diefstal met geweld en bedreiging. Op 15.02.2017 wordt hij door de jeugdrechter berispt voor opzettelijke slagen en verwondingen en voor verboden wapens. Op 14.07.2017 wordt hij door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar voor slagen en verwondingen met voorbedachten rade. Op 25.04.2018 wordt hij door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven maanden voor diefstal en heling van voorwerpen verkregen door diefstal. Betrokkene wordt tevens driemaal veroordeeld door de politierechtbank voor inbreuken op de coronamaatregelen, met name op 30.11.2020, 15.03.2021 en 01.06.2021. Hij kreeg hiervoor respectievelijk een administratieve boete, één maand gevangenisstraf en een geldboete. Op 20.10.2021 wordt betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk tot een gevangenisstraf van vijf maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen en weerspanningheid zonder wapens (feiten gepleegd in augustus 2016). Tenslotte wordt hij op 09.05.2022 door de politierechtbank veroordeeld omwille van het feit dat hij geen houder is van geldig rijbewijs.

We stellen dus vast dat betrokkene minder dan vijf jaar na zijn aankomst in België reeds in contact kwam met de politiediensten omwille van ernstige inbreuken tegen de openbare orde en onder toezicht werd geplaatst van de jeugdrechter. Betrokkene werd vier maal correctioneel veroordeeld voor een totale gevangenisstraf van 54 maanden en dit voor herhaalde feiten van openbare orde waarbij zijn laatste veroordeling dateert van 20.01.2021 (wel voor feiten gepleegd in augustus 2016).

Reeds in 2014 zorgde betrokkene voor overlast in het centrum van Kortrijk (zie bestuurlijk verslag met referentie BS 000142/16) dat een opsomming bevat van twintig incidenten, gaande van afpersing, slagen en verwondingen, drugs, diefstal met geweld tot uiteenlopende vormen van overlast waar verzoeker bij betrokken was van 23.03.2014 tot en met 30.01.2016.

Betrokkene werd op 15.07.2016 veroordeeld voor diefstal met geweld en bedreiging, bij nacht. Uit het vonnis blijkt de bijzondere ernst en de brutale omstandigheden van de feiten: betrokkene overviel (samen met vijf anderen) gewapend met (onder andere) een grote hakbijl het 56-jarige slachtoffer in het midden van de nacht in zijn eigen woning en hebben hem vervolgens met niets ontziend geweld bedreigd, geslagen en beroofd terwijl hij doodsangsten diende uit te staan. De rechter wijst op een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder. Ondanks deze zware feiten, werd aan betrokkene, in eerste instantie, een werkstraf opgelegd in de hoop dat deze straf tot inzicht zou leiden. Deze gunst was echter niet aan betrokkene besteed: hij weigerde medewerking te verlenen aan de correcte uitvoering van de autonome werkstraf en presteerde geen enkel uur van de voorziene 275 uur. De vervangende gevangenisstraf van dertig maanden werd dan ook in uitvoering gebracht.

Op 14.07.2017 werd betrokkene veroordeeld voor acht verschillende feiten van slagen en verwondingen op zeven verschillende data waarvan één ten aanzien van een minderjarige. Het gaat om een zeer groot aantal feiten die een snelle opeenvolging kende. De rechter benadrukt ook ditmaal de aard en bijzondere ernst van de feiten en de brutale omstandigheden waarin deze werden gepleegd waarbij verzoeker er niet voor terugdeinst misbruik te maken van zijn fysiek overwicht en zijn kennis van bepaalde gevechtstechnieken om elke persoon waarmee hij een meningsverschil of conflict heeft onmiddellijk aan te vallen in een poging hen hiermee het zwijgen op te leggen. De rechter hekelt weerom de manifeste afwezigheid in hoofde van verzetser van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans fysieke integriteit in het bijzonder.

Op 24.05.2018 werd betrokkene veroordeeld voor drie fietsendiefstallen en één diefstal van vijf setjes namaakjuwelen.

Op 20.10.2021 werd betrokkene veroordeeld omwille van zijn betrokkenheid, als spilfiguur, bij een reeks vechtpartijen tussen twee jongerengroepen in Kortrijk, namelijk tussen 25.08.2016 en 28.08.2016. De rechter legt weer de nadruk op de aard en de ernst van de feiten die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit en het onveiligheidsgevoel dat door dergelijke vechtpartijen wordt gecreëerd.

De opsomming van deze door betrokkene gepleegde feiten illustreert een verontrustende mentaliteit, met een hang naar geweld, met het gebruik van vechttechnieken en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit. Aan betrokkene werden meerdere kansen geboden om zijn leven te beteren, maar hij maakte hiervan geen gebruik. De politie stelde niet minder dan 17 bestuurlijke verslagen op, er werden hem minstens 4 bestuurlijke maatregelen opgelegd, er werden gesprekken met betrokkene gevoerd, hij bracht enige tijd in de gevangenis door, hij werd gewaarschuwd dat hij het risico liep het land uitgezet te worden en toch kwam hij niet tot inzicht. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Betrokkene trok geen lessen uit zijn veroordelingen, de maatregelen die aan hem opgelegd werden en de waarschuwingen die hem gegeven werden, wat leidde tot de intrekking van zijn verblijfsrecht. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijke gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Betrokkene meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omdat hij hier een lang legaal verblijf kende van 2010 tot 2017, omdat hij hier een diepgaande familiale verankering heeft in de zin van artikel 8 EVRM, omdat hij hier als minderjarige is aangekomen en scholing genoten heeft, omdat hij hier een professionele sportcarrière heeft opgebouwd waarbij hij een inspiratiebron zou zijn en omdat hij reeds gestraft is voor zijn mistappen en een tweede kans verdient. Hij zou een ambitieuze en hardwerkende familieman zijn die met iedereen het beste voorheeft en van zijn toekomst een positief verhaal tracht te maken. Zijn leven en toekomst zouden in België leggen en zijn verdere persoonlijke en professionele ontwikkeling zou onlosmakelijk verbonden zijn aan het verkrijgen van een wettig verblijf.

Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen we te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn familie. Zoals blijkt uit bovenstaande werd betrokkene vier maal correctioneel veroordeeld, éénmaal voor diefstal met geweld en bedreiging, tweemaal voor een reeks gewelddadige feiten (slagen en verwondingen) en éénmaal voor verschillende feiten van diefstal en heling van voorwerpen verkregen door diefstal. De gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een manifeste afwezigheid van eerbied voor de sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder. In de periode van 2014 tot 2017 maakte betrokkene zich schuldig aan herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare die getuigen van een verontrustende moraliteit. Gedurende deze periode zorgde betrokkene voor permanente overlast en straatcriminaliteit. Uit de door betrokkene gepleegde feiten (een aaneenschakeling van gewelddadige incidenten en diefstallen waarbij vechttechnieken worden gebruikt die bedoeld zijn om maximale schade aan te brengen) blijkt dat betrokkene een gevaarlijk individu is met een enorme drang naar geweld en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit. Ingevolge de gewelddadige aard van de verschillende feiten, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat betrokkene geweld of bedreiging gebruikte, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin. Het feit deze feiten gepleegd werden op jeugdige leeftijd en dat hij geen nieuwe feiten gepleegd zou hebben sinds augustus 2017 doet niets af aan de bijzondere ernst en gewelddadigheid van gepleegde feiten waarbij betrokkene doelbewust, zelfs onbekommerd, en met volheid van zijn verstand een zeer groot aantal feiten in korte opeenvolging pleegde die gekenmerkt werden door hun bijzonder gewelddadig karakter en gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit. De zwaarheid van de feiten blijkt uit de intrekking van zijn verblijfsrecht evenals de aflevering van een inreisverbod voor tien jaar op 11.09.2018. Zijn gedrag van nu weegt niet op tegen de ernst van de gepleegde feiten en zijn verantwoordelijkheid daarvoor. Betrokkene heeft kansen gekregen om zijn gedrag te beteren maar heeft deze niet gegrepen. Betrokkene draagt dus zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Tenslotte dient benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer

dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de bijzondere ernst van de gepleegde feiten en het gewelddadig karakter ervan, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

Betrokkene beroept zich op zijn lange verblijf en zijn duurzame lokale verankering, met name het feit dat hij al sinds 2010 in België verblijft, dat hij naar België kwam als minderjarige, dat hij hier scholing genoten heeft waardoor hij de Nederlandse taal volledig machtig is en zich volledig heeft kunnen integreren, dat hij actief is als professioneel sporter in Mixed Martial Arts (MMA), dat hij een toptalent is, dat hij zich op vrijwillige basis nuttig maakt voor zijn club door regelmatig lessen te geven aan de jeugd en zich voor te bereiden personal trainer te worden, dat een terugkeer het einde zou betekenen van zijn professionele sportcarrière en dat hij een economische en sociale meerwaarde betekent voor ons land. Ter staving hiervan legt betrokkene verschillende schoolattesten voor die betrekking hebben op de schooljaren 2015-2016, 2016-2017, 2017-2018 en 2018-2019, zijn MMA fight record, een verklaring van zijn sportclub en twaalf getuigenverklaringen. Het wordt door ons niet betwist dat betrokkene sinds 2010 in België en dat hij hier scholing genoten heeft, waardoor aldus aangenomen kan worden dat betrokkene banden heeft ontwikkeld met België, doch er blijkt niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze kunnen opwegen tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De verschillende opgelopen veroordelingen tonen een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende regels en wetten. Zijn laatste correctionele veroordeling dateert van 20.10.2021 hoewel ze betrekking had op feiten gepleegd in augustus 2016. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt verder dat hij nog vier maal veroordeeld werd door de politierechtbank waaronder drie maal voor het niet naleven van de coronamaatregelen. Bovendien blijkt uit de consultatie van de Algemene Nationale Gegevensdatabank dat betrokkene na augustus 2017 nog verschillende malen in contact kwam met de politiediensten. Twee dossiers, inzake aanzetten tot losbandigheid en prostitutie uit 2021 en inzake informaticabedrog uit 2020, zijn nog in onderzoek bij, respectievelijk, het Parket van Kortrijk en het Parket van Mechelen. Er blijkt dus niet dat er sprake is van een gedragswijziging die afbreuk mag doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene voor de openbare orde vormt. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijke sprake zou zijn van een gedragswijziging of schuldinzicht die afbreuk vermag te doen aan het ernstig en reëel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. We verwijzen hiervoor tevens naar de verzachtende omstandigheden die aangehaald worden in zijn verzoekschrift 9bis aangehaald wordt, met name dat betrokkene wel erg zwaar aangepakt werd voor een aantal diefstallen en dat hij onder invloed stond van slechte vrienden. Dit wijst niet op een gedegen schuldinzicht van betrokkene, maar eerder op een nog steeds minimaliseren van de gepleegde feiten en de gevolgen daarvan voor zijn slachtoffers. Bovendien dienen we aan te stippen dat het in geval van betrokkene gaat om herhaaldelijke inbreuken. Ten gevolge van de aard van de feiten die hij pleegde, het snelle tempo waarin de feiten elkaar opvolgden en het gegeven dat hij eerdere kansen om zich te herpakken onbenut liet en dat hij op geen enkele wijze aantoont dat er sprake zou zijn van enig schuldinzicht, blijft het risico reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. De loutere opmerking dat hij zich herpakt zou hebben, zijn straffen uitgezeten en zijn boetes betaald, verandert hier niets aan. We verwijzen nogmaals naar het feit dat er nog twee zaken uit 2019 en uit 2021 in lopend onderzoek zijn bij het Parket zodat er wel degelijk sprake is van recente inbreuken tegen de openbare orde. Wat betreft het feit dat betrokkene zich beroept op zijn professionele sportcarrière als MMA toptalent, merken we op dat het benadrukken van dit feit toch enigszins misplaatst is daar uit de verschillende vonnissen blijkt dat het net deze gevechtstechnieken en het fysieke overwicht dat hij hierdoor verkreeg, die hij uitbuitte en misbruikte om maximale schade aan zijn slachtoffers toe te brengen. Betrokkene misbruikte zijn atletische lichaamsbouw om ontzag in te boezemen en slachtoffers angst aan te jagen. We benadrukken nogmaals dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de bijzondere ernst van de door betrokkene gepleegde feiten, het excessief gebruik van geweld, het totale misprijzen voor de fysieke integriteit van medeburgers en het gebrek aan schuldbesef bij betrokkene, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

Evenmin wordt betwist dat een terugkeer naar Guinee enige aanpassing van betrokkene zal vergen. Betrokkene kwam op 12-jarige leeftijd naar België en bracht aldus zijn eerste twaalf levensjaren door in Guinee waar hij tevens geboren is, waardoor aangenomen mag worden dat betrokkene zijn moedertaal tot op zekere hoogte beheerst. Aangezien zijn moeder reeds sinds 01.05.2000 in België verbleef en betrokkene zelf pas op 14.02.2010 in België aankwam, mag aangenomen worden dat hij (en zijn moeder) wel degelijk over een betrouwbaar netwerk beschikten in Guinee, dat hem opving en

ondersteunde als minderjarige toen zijn moeder reeds in België verbleef. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij geen beroep meer kan doen op dit netwerk om zijn leven in Guinee opnieuw te bouwen. Betrokkene toont niet aan dat hij als gezonde volwassen man die geboren is in Guinee en er twaalf jaar van zijn leven doorbracht, zich niet zou kunnen beredderen in Guinee en niet in staat zou zijn om zijn leven daar opnieuw op te bouwen. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Betrokkene is momenteel meerderjarig en beschikt over de Guineese nationaliteit. Dit maakt dat hij in staat geacht wordt om zijn leven te kunnen opbouwen in Guinee, mits ondersteuning van externe organisaties zoals IOM, eventueel van familieleden van zijn ouders of grootmoeder in Guinee en ondersteuning van zijn netwerk in België. Zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 2010 en zijn aankomst als minderjarige op 12-jarige leeftijd kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

Betrokkene beroept zich op het feit dat de redenen voor de intrekking van zijn verblijf niet meer bestaan. Betrokkene benadrukt dat hij op het ogenblik van de feiten pas meerderjarig geworden was en dat hij wel bijzonder hard werd aangepakt. De feiten zouden, volgens zijn raadsman, onder andere fietsdiefstal en kleinere winkeldiefstallen betreffen. Hij verwijst tevens naar het arrest van de RVV met nr. 244.318 van 17.11.2020 die besliste tot de vernietiging van de bijlage 20 dd. 24.04.2020 inzake zijn aanvraag tot gezinshereniging dd. 19.11.2019 omwille van een vaststelling van een schending van de materiële motiveringsplicht, met name dat er geen rekening gehouden werd met de duur van zijn verblijfsduur en zijn banden met België en Guinee. Hij benadrukt dat de bedreiging voor de openbare orde niet langer actueel en voldoende ernstig is omdat hij sinds augustus 2017 niet meer in aanraking gekomen is met het gerecht, hij een normaal leven leidt en een tweede kans verdient. We dienen hier op te merken dat betrokkene wel degelijk nog in contact is gekomen met politionele en gerechtelijke diensten na 2017, zoals blijkt uit de consultatie van de Algemene Nationale Gegevensdatabank. Na contact met het parket blijkt bovendien dat er nog twee lopende gerechtelijke onderzoeken zijn betreffende betrokkene voor feiten uit 2020 en 2021. Er blijkt dus niet dat er sprake is van een gedragswijziging die afbreuk mag doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene voor de openbare orde vormt. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijke sprake zou zijn van een gedragswijziging of schuldinzicht die afbreuk vermag te doen aan het ernstig en reëel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. De bewering dat hij wel erg hard aangepakt werd voor een aantal diefstallen en dat zijn verhaal het typische verhaal zou zijn van een opgroeiende tiener die verkeerde vrienden leert kennen en vervolgens enkele keren over de schreef ging, wijst niet op een gedegen schuldinzicht van betrokkene, maar eerder op een nog steeds minimaliseren van de gepleegde feiten en de gevolgen daarvan voor zijn slachtoffers. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt overduidelijk dat het om heel wat meer ging dan een aantal diefstallen maar om een aaneenschakeling van gewelddadige incidenten waarbij betrokkene geen enkel respect toonde voor de fysieke integriteit van anderen. Bovendien was betrokkene bij alle feiten de spilfiguur, de aanvoerder en dus niet het slachtoffer van zogenoemde slechte vrienden. Het was betrokkene zelf die andere kwetsbare jongeren beïnvloedde en op het slechte pad van geweld en criminaliteit bracht, niet omgekeerd. Wat betreft zijn bewering dat hij heden bezig zou zijn met het bereiken van eerherstel omtrent zijn veroordelingen en dat hij inmiddels de meeste van zijn slachtoffers opgespoord zou hebben teneinde eventuele openstaande schulden te vergoeden, merken we op dat dit slechts een loutere bewering van betrokkene is waarvan geen enkel objectief bewijs wordt voorgelegd. Ten gevolge van de aard van de feiten die hij pleegde, het snelle tempo waarin de feiten elkaar opvolgden, het gegeven dat hij eerdere kansen om zich te herpakken onbenut liet en dat hij op geen enkele wijze aantoonde dat er sprake zou zijn van enig schuldinzicht, blijft het risico reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden.

De nauwste band die betrokkene met België heeft, is het feit dat zijn moeder en zijn drie (half) zussen (waarvan één nog minderjarig is) over de Belgische nationaliteit beschikken en dat hij steeds een gezin met hen vormde tot zijn recente samenwonen met zijn Belgische partner. Opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijke gedrag

vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. Het feit dat hij samenwoonde met zijn Belgische gezinsleden heeft hem er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen. Betrokkene is bovendien meerderjarig en de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden. Uit het feit dat betrokkene jarenlang op hetzelfde domicilieadres verbleef en dat hij dus over een vaste verblijfplaats bij zijn familieleden beschikte, kan niet afgeleid worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Bovendien is er momenteel geen sprake meer van samenwonen tussen betrokkene en zijn gezinsleden. Betrokkene kan contacten onderhouden met zijn familie via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en zijn familieleden kunnen ervoor kiezen om regelmatig contact te onderhouden via periodieke reizen naar Guinee. Er zijn geen onoverkomelijke hinderpalen om regelmatig contact te onderhouden, daar de familieleden van betrokkene het land op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn moeder en drie zussen die in België gevestigd zijn en over de Belgische nationaliteit beschikken, moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde.

Wat betreft zijn partnerrelatie dienen we op te merken dat dit evenmin opweegt het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. Betrokkene heeft op 27.07.2022 een aanvraag ingediend om een wettelijke samenwoning af te sluiten met zijn Belgische partner. Allereerst merken we op dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie met zijn partner. Ter staving van hun relatie legt hij namelijk enkel een verklaring van zijn partner voor evenals enkele foto's van hen beiden. Bij zijn arrestatie op 10.09.2018 verklaarde betrokkene nog een duurzame relatie te hebben met een andere Belgische onderdane en werd geen melding gemaakt van zijn huidige partner. Het staat zijn huidige partner vrij om betrokkene achterna te reizen naar Guinee en om contact te houden via moderne communicatiemiddelen. Huidige beslissing hoeft dan ook geen definitief einde te betekenen van hun relatie maar indien zij effectief een gezinsleven wensen op te bouwen, zal dit buiten België dienen te gebeuren. Betrokkene toont niet aan dat hij zijn gezinsleven met zijn partner enkel in België verder zou kunnen zetten. De eenheid van het gezin kan mogelijks behouden blijven op een plaats buiten België. De ernstige feiten van openbare orde waaraan betrokkene zich schuldig gemaakt heeft en waartegen de maatschappij beschermd dient te worden, wegen zwaarder door dan de belangen van betrokkene en zijn partner. Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn familieleden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn familieleden. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan."

1.15. Op 27 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

"Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Gavers op 27.10.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

Nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

Binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

■ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende op 08.06.2021 een aanvraag ommachtiging tot verblijf in. Deze aanvraag werd op 15.09.2022 geweigerd en op 13.10.2022 aan betrokkene betekend.

Betrokkene verklaart al jaren in België te verblijven, hier een relatie te hebben en hier te willen blijven.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017).

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 43, 45 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel in haar synthesesmemorie toe als volgt:

"Eerste onderdeel

14. In de ongegrondverklaring van de machtiging tot verblijf (eerste bestreden beslissing) leest verzoeker één rode draad: de bescherming van de openbare orde:

“Betrokkene trok geen lessen uit zijn veroordelingen, de maatregelen die aan hem opgelegd werden en de waarschuwingen die hem gegeven werden wat leidde tot de intrekking van zijn verblijfsrecht. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tot de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijke gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en nationale veiligheid.”

De gehele bestreden beslissing vormt een uiting van het ongeloof van verwerende partij dat verzoeker zijn ‘zondige’ verleden achter zich heeft gelaten.

15. Nochtans is dit wel degelijk het geval en stelt de bestreden beslissing de actuele situatie geheel verkeerd voor. Door de veroordelingen van verzoeker door elkaar te gooien en alles aan elkaar te verbinden, lijkt het alsof verzoeker in de criminaliteit is blijven hangen en zijn gedrag nooit heeft gebeterd. Zo vernoemt de verwerende partij de recente veroordelingen van de politierechtbank in één adem met de correctionele veroordelingen van vroeger terwijl dit nochtans compleet andere feiten betreffen en op een andere periode betrekking hebben.

Inderdaad, verzoeker heeft geen fraai verleden. De correctionele veroordelingen (15/07/2016, 14/07/2017, 25/04/2018 en 20/10/2021) hebben echter allen betrekking op dezelfde periode uit zijn leven: 2015 -2017.

Nadien is echter géén sprake meer geweest van feiten waarbij geweld aan te pas kwam.

Verzoeker heeft voor deze feiten zijn straffen uitgevoerd. Tevens kreeg hij bij het vonnis van 14/07/2017 een aantal probatievoorwaarden opgelegd, waaronder agressiebegeleiding. Welnu, nadien heeft verzoeker geen nieuwe gewelddadige feiten meer gepleegd, noch werd het vonnis herroepen. Dit spreekt voor zich.

16. De recentere veroordelingen van verzoeker betreffen allen veroordelingen door de politierechter (niet de correctionele rechtbank), en dit voornamelijk omtrent inzake schendingen op de coronamaatregelen zoals het samenscholingsverbod en de mondmaskerplicht.

Opnieuw, geen feiten van geweldpleging.

En hoewel verzoeker ook hier beter had moeten weten en beseft dat deze inbreuken niet hadden mogen gebeuren, mag men niet vergeten dat de coronaperiode voor iedereen, met name jonge mensen, een bijzonder moeilijke periode was die gekenmerkt werd door een gevoel van isolatie en vereenzaming. Verzoeker had net als vele andere mensen behoefte aan sociaal contact. Maar de schending van het samenscholingsverbod omwille van deze behoefte aan sociale omgang is niet typerend voor een agressief en gewelddadig persoon, juist integendeel.

Verzoeker is tijdens de lockdowns ook eens buiten gaan trainen met een sportvriend, hetgeen eveneens aanleiding gaf tot een veroordeling. Verzoeker beseft dat dit verkeerd is maar zijn sport kan nu eenmaal niet worden uitgevoerd zonder fysiek contact en hij was bang dat hij gedurende de lockdowns een te grote achterstand zou oplopen.

De coronamaatregelen wijzigden in die periode constant en de rechtspraak was niet eenduidig. De coronaperiode getuigde niet van rechtszekerheid.

Om deze veroordelingen over één kam te scheren als de feiten waar verzoeker zich in het verleden schuldig aan heeft gemaakt is dan ook méér dan een brug te ver. De schending van een coronamaatregel is absoluut niet als gelijkaardig te beschouwen als een misdrijf met geweldpleging.

17. Wat betreft het rijden zonder geldig rijbewijs, verzoeker heeft zijn rijbewijs succesvol behaald (theorie + praktijk). Hij heeft het document echter nooit kunnen afhalen gezien de geldigheid van zijn attest van immatriculatie voortijdig is verlopen en hij dit niet kon vernieuwen.

Verwerende partij erkent zelfs in haar nota dat bovenvermelde inbreuken minder zwaarwichtig zijn.

18. Tevens verwijst de verwerende partij naar twee zaken die nog hangende zijn bij het parket, en deze zouden dan het bewijs vormen van “recente inbreuken tegen de openbare orde” en het “actuele gevaar” dat verzoeker vormt. Omtrent deze zaken is echter een strafonderzoek lopende en verzoeker is nog steeds onschuldig tot het tegendeel bewezen is. Verdere details heeft het strafonderzoek of de betrokkenheid van verzoeker in deze feiten geeft de verwerende partij niet.

Het is absoluut onaanvaardbaar dat de verwerende partij onbewezen feiten in rekening brengt voor het nemen van haar beslissing.

Verwerende partij wijst erop dat verzoeker zich niet kan beroepen op het vermoeden van onschuld gezien dit beginsel betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning en dat dit niet wegneemt dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten.

Evenwel is zelfs van “vaststaande feiten” nog geen sprake. In de bestreden beslissing en in de nota van verwerende partij worden geen verdere details gegeven over de feiten, laat staan over de rol die verzoeker daar eventueel in zou spelen. Dit is anders in het geval van een betrapping op heterdaad of een arrestatie zoals in de arresten waarnaar verwerende partij verwijst. De bestreden beslissing laat verzoeker volledig in het ongewisse

Noch los van bovenstaande dient ook hier te worden benadrukt dat ook de hangende dossiers niet gelinkt worden aan geweld.

19. Er is géén sprake van dermate ernstige, recente feiten dat zij een actuele bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

20. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij beweert, minimaliseert verzoeker zijn schuld niet. Verzoeker heeft wel degelijk diepe spijt van zijn verleden en zijn daden en is op vandaag een tegengestelde van de persoon die hij toen was. Hij heeft alle banden verbroken met zijn vrienden van weleer en wijdt zijn leven aan zijn sportcarrière en zijn gezinsleven.

Het motief dat verzoeker geen lessen heeft getrokken uit zijn veroordelingen is manifest onjuist.

Zou verzoeker daadwerkelijk niet tot inkeer gekomen zijn dan zou hij zich nog steeds schuldig maken aan daden van geweldpleging, in casu quod non.

21. De verwerende partij, die in dezen de bewijslast draagt, toont niet aan op welke wijze zij haar onderzoek uitgevoerd. Uiteraard zal een controle van het administratieve dossier van verzoeker een negatief beeld geven, deze bevat namelijk een opsomming van de inbreuken van verzoeker. Echter geeft de bestreden beslissing geen enkele blijk van een onderzoek naar de positieve elementen die verzoeker in zijn verzoekschrift heeft aangebracht.

Het is aan de verwerende partij om een correcte feitenvinding te doen en de nodige informatie te verzamelen.

Het is aan de verwerende partij om na te gaan als de recente strafrechtelijke veroordelingen nog eenzelfde ernst kennen als deze die destijds aan de basis lagen om verzoeker als een gevaar voor de openbare orde te bestempelen.

22. Verwerende partij verwijst dienaangaande tevergeefs naar de arresten van uw Raad (101 855 en 121 369) die de bewijslast inzake de ontvankelijkheid van de 9bis aanvraag behandelen. Omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag bestaat echter geen discussie aldus is deze argumentatie volledig naast de kwestie.

23. Verwerende partij kan ook niet gevolgd worden in de link die zij legt tussen de sportcarrière van verzoeker en zijn feiten van geweldpleging uit het verleden. Ten tijde van die feiten was verzoeker nog niet eens professioneel MMA-sporter.

En wel integendeel. Het is juist door zich op zijn sport te focussen dat verzoeker het rechte pad heeft gevonden en dat hij komaf heeft gemaakt met zijn agressie. Verzoeker kan in zijn sport al zijn energie kwijt.

24. Verzoeker krijgt sterk de indruk dat de situatie wordt opgeblazen en het agressieve beeld dat verwerende partij van verzoeker schetst, is geheel onterecht en wordt niet gestaafd met concrete en recente feiten.

25. In die zin is wel degelijk een schending van de formele motiveringsplicht voorhanden gezien de formele motiveringsplicht naast de loutere vermelding van de redenen in de beslissing ten gronde vereist maar ook dat deze redenen afdoende zijn.

26. De verwerende partij kan slechts in bepaalde omstandigheden overgaan tot weigering van het verblijfsrecht en de openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid vormt daar één van (Art. 43 Vw).

Art. 45 Vw. bepaalt hier aansluitend over:

“1 § 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

27. Verwerende partij geeft in haar eerste bestreden beslissing niet geloofwaardig aan dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is.

28. Daarvoor schendt de eerste bestreden beslissing art. 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de motiveringsplicht van bestuurshandelingen de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Tweede onderdeel

29. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel worden ook terug gevonden in artikel 8 EVRM. Vandaar dat bij de toepassing van de Vreemdelingenwet men ook met dit artikel 8 dient rekening te houden.

Het is daarbij de plicht van de verwerende partij om te bewijzen dat zij dit correct heeft gedaan en dat zij een juist evenwicht heeft bereikt tussen het beoogde legitieme doel en de ernst van de inbreuk. Er moet een fair balance, een afweging gemaakt worden tussen de rechten van het individu (inzake het recht om zijn gezinsleven en privéleven uit te oefenen) en de rechten van de overheid (in casu het handhaven van de openbare orde).

30. Om deze balans op te maken, dient volgens vaste rechtspraak van het EHRM rekening gehouden te worden met de zogenaamde Boultif/Uner-criteria:

- - de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- - de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- - de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- - de nationaliteit van de betrokkenen;
- - de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- - de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- - de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- - de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- - het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- - de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt verder dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

31. Verzoeker herhaalt hierbij nogmaals het arrest van de RvV nr. 244.318 waarbij (relevante passages zijn vet aangeduid):

“Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in het toegepaste artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van dit familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov). Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te

passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de gemachtigde toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”. Artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66).

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij aanvoert dat inzake artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing geen rekening

werd gehouden met alle specifieke elementen die haar zaak kenmerken, meer bepaald met de duur van haar verblijf in het Rijk en haar banden met België, respectievelijk met Guinee.

Zo stelt de verzoekende partij terecht de vraag waarom haar banden met België de normale binding zou moeten overtreffen in kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat "Verder wat de duur van het verblijf van betrokkene in België betreft, is betrokkene naar België gekomen op 12 jarige leeftijd. Hij is nu 22 jaar.

Er kan opgemerkt worden dat ondanks zijn verblijf van 10 jaar in België niet gebleken is dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben dat deze een normale binding overstijgt." Zij wijst op het feit dat zij op jonge leeftijd naar België is gekomen.

Het komt de Raad voor dat de verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden dat de verzoekende partij voor het eerst op jonge leeftijd een legaal verblijf in België bekam in functie van haar moeder – de verzoekende partij werd op 17 mei 2010 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart – waarna zij vervolgens tot 14 december 2017 legaal in België verbleef – dit is nagenoeg tot haar twintigste verjaardag. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat allerminst rekening werd gehouden met het legale karakter van het verblijf, laat staan waarom de verwerende partij van oordeel is dat er een overstijging van de normale binding wordt verwacht. Ondanks het feit dat de F-kaart intussen werd ingetrokken, kan de mate waarin in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf in België en de opgebouwde bindingen niet volstaan nu blijkt dat de verzoekende partij van zijn 12de tot zijn 20e legaal in het Rijk verbleef. De beschouwingen in de nota met opmerkingen, waarbij de verwerende partij niet ingaat op de besproken grief van de verzoekende partij, doen aan het voorgaande geen afbreuk. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 43 van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

32. Welnu, de banden van verzoeker met België zijn ondertussen nog veel sterker geworden dan 2 jaar geleden.

Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat verwerende partij bovenstaande in overweging heeft gebracht.

33. Het behoeft geen herhaling dat verzoeker al lange tijd (13 jaar waarvan 8 jaar legaal) in België verblijft en dat hij hier op jonge leeftijd is aangekomen. Verzoeker was 12 jaar bij binnenkomst en heeft zich dan onmiddellijk geïntegreerd door school te volgen en de Nederlandse taal te leren. Het Nederlands is de taal die hij vandaag in zijn dagelijks leven gebruikt.

34. Dat verzoekers aanvraag een eerste toelating betreft stemt dan ook niet met de realiteit overeen. Verzoeker had een jarenlange wettig verblijf in België en ondernam sinds het verlies daarvan ontelbare pogingen om zijn situatie te regulariseren, doch voorlopig zonder succes. Evenwel heeft hij het Belgisch grondgebied nooit verlaten. De bestreden beslissing dient derhalve te worden beschouwd als de weigering van een voortgezet verblijf.

35. Verzoeker heeft in België een volledig familienetwerk bestaande uit een moeder, stiefvader, halfbroers- en zussen, tantes en nonkels, enz. die allen de Belgische nationaliteit bezitten. Werkelijk élk familielid van verzoeker leeft hier.

Zijn moeder is poetsvrouw maar is momenteel geblesseerd en kan dus niet werken. Verzoeker helpt zijn moeder waar nodig, ook met zijn minderjarige zussen.

In Guinee heeft verzoeker dan weer geen levende familie meer behoudens zijn biologische vader waarmee hij nooit een band heeft opgebouwd en die geen enkele rol heeft gespeeld in zijn leven. Het argument van verwerende partij dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep meer kan doen op zijn netwerk in Guinee, klopt dan ook absoluut niet. Verzoeker is destijds achtergebleven bij zijn grootmoeder. Toen zij ernstig ziek werd is hij ook afgereisd naar België. Gezien zij inmiddels overleden is, is elk netwerk dat verzoeker in Guinee had, verdwenen.

Het gaat niet alleen om de bestaande familiebanden die verzoeker heeft in België maar ook om de familiebanden die hij niet meer heeft in zijn land van herkomst. Leg deze elementen samen en er bestaat geen twijfel over dat verzoeker enkel nog hier een familiaal centrum heeft.

36. Ook buiten zijn familie heeft verzoeker nauwe vriendschapsbanden opgebouwd maar in het bijzonder moet gewezen worden op zijn relatie met Mevr. K.D. (...), zijn partner waarmee hij inmiddels een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Verzoeker maakt wel degelijk aannemelijk dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie, voor zover als nodig verwijst verzoeker ook naar de argumentatie zoals uiteengezet in het vierde onderdeel van dit middel.

De diepgaande familiale verankering van verzoeker in België kan niet worden genegeerd. De getuigenissen die verzoeker voegt in de stukken, spreken voor zich.

37. De familiale bindingen van verzoeker bevinden zich in België. Een terugkeer naar Guinee zou een rechtstreekse schending vormen op artikel 8 EVRM. Conform dit artikel heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, familieleven en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij wet en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale orde of openbare veiligheid. Ten aanzien van de overheid bestaat een positieve verplichting om het recht op het gezins- en familieleven van verzoeker te handhaven en te ontwikkelen en het is de taak van de administratieve overheid om vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

En zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69). De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

38. Verwerende partij vindt dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn relatie met Mevr. D. (...) uitsluitend in België zou kunnen worden verdergezet, maar verzoeker hoeft ook niet te bewijzen dat dit zo is. De rechtspraak waar verwerende partij naar verwijst zegt enkel dat “zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, dat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven”.

In casu zijn echter tal van hinderpalen. Beiden hebben zich volledig verankerd in België en hebben geen enkele band met een ander land, al zeker niet het land van herkomst van verzoeker. Mevr. D. (...) is een Belgische onderdaan, is hier geboren en was vorig jaar Miss België. Haar familiaal en economisch centrum bevinden zich hier. Verzoeker is dan wel geen Belgische onderdaan maar heeft hier evenzeer zijn leven opgebouwd. Uit alle omstandigheden van het dossier blijkt dat dit koppel zich duurzaam in België heeft gevestigd. Hen dwingen om hun gezinsleven elders verder te zetten betekent het verlies van verankering voor beiden en niet slechts voor één van de partners.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het concrete omstandigheden en het leven van Mevr. D. (...), de partner van verzoeker.

39. En nogmaals, verwerende partij slaagt er absoluut niet in om aan te tonen dat verzoeker een dermate ernstig gevaar vormt voor de openbare orde dat daarom voorbij gegaan kan worden aan zijn rechten onder art. 8 EVRM.

40. Naast de familiale verankering wordt ook de economische situatie en socio-culturele integratie van verzoeker in België genegeerd.

Verwerende partij lijkt het niet te willen geloven, maar verzoeker heeft zich wel degelijk herpakt na zijn zondige jeugdperiode.

Verzoeker heeft inmiddels een succesvolle carrière als professionele sporter (MMA), waarbij hij zich tot wereldkampioen heeft gekroond in zijn gewichtsklasse. Verzoeker gaat er volop voor, zijn ambitie kent geen grenzen. Hij traint hard en gedisciplineerd en geeft zijn kennis graag door aan andere leden en jonge leerlingen. Verzoeker heeft een enorm potentieel en hij staat de trappen om zijn professionele droom verder uit te bouwen. Iets wat helaas énkél kan mits hij over een wettig verblijfsrecht beschikt gezien hij pas dan kan reizen om kampen te vechten over de hele wereld.

Het economische en sociale voordeel voor België kan niet worden ontkend.

Verwerende partij linkt de MMA-carrière aan de feiten uit de periode 2015-2017, doch dit klopt absoluut niet. Verzoeker is pas begeleid gaan trainen na deze periode. Verzoeker noemt zijn sportcarrière zelfs zijn redding. Het is dankzij de sport dat hij terug op het rechte pad is geraakt en dat hij zijn zondige jeugd de rug heeft toegekeerd.

Een verplichte terugkeer naar Guinee zou de doodsteek betekenen voor de sportcarrière van verzoeker, een land waar hij in de verste verte niet over dezelfde middelen en begeleiding beschikt als in België.

Dat verwerende partij dit niet wenst te erkennen is pure koppigheid.

41. Verwerende partij faalt volledig in haar onderzoeksplicht om op een correcte wijze een fair balance te maken en dit zowel wat betreft het gezinsleven als wat betreft het privéleven van verzoeker.

42. Zijn sociale en professionele integratie in België is niet bediscussieerbaar net als optelsom van alle banden die hij met de Belgische samenleving is aangegaan.

43. Derhalve schenden de bestreden beslissingen art. 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de motiveringsplicht van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Derde onderdeel

44. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), de tweede bestreden beslissing, zoals betekend op 27/10/2022 aan verzoeker in navolging van de weigering om machtiging tot verblijf is amper gemotiveerd.

De beslissing verwijst louter naar de weigeringsbeslissing. Verder stelt de bestreden beslissing dat “het loutere feit dat betrokkenen samenwonen niet wordt beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven”.

Maar ook de eerste bestreden beslissing stelt dat “het indienen van een aanvraag tot wettelijke samenwoning niet aantoont dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie.”

In casu gaat de relatie van verzoeker met zijn partner echter heel wat verder dan een louter samenwonen en is er wel degelijk sprake van een feitelijk partnerschap. Verzoeker en zijn partner hebben al meer dan 3 jaar een duurzame relatie, wonen inmiddels samen en hebben een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd op 20/07/2022. Het onderzoek op schijnwettelijke samenwoning is nog lopende, verzoeker en zijn partner werden daartoe op 27/10/2022 verhoord door de politiediensten van PZ Gavers.

Geheel verbazingwekkend wordt de verklaring tot wettelijke samenwoning zelfs nergens vermeld in de bestreden bijlage 13.

45. Er wordt in het bevel wel geschreven dat er rekening werd gehouden met de verklaringen van betrokkenen tijdens de verhoren op 27/10/2022 in het kader van het onderzoek, maar in de motivering zelf vindt verzoeker dat nergens terug. Er wordt niet aangetoond met welke verklaringen noch op welke wijze met deze verklaringen dan wel rekening werd gehouden.

Verwerende partij mag dan wel opwerpen dat de motivering teruggevonden kan worden in de eerste bestreden beslissing, maar ook die bevat geen enkel woord over deze verklaringen. Dat kan ook niet gezien deze pas werden opgelegd na het nemen van de bestreden beslissing.

In die zin is minstens sprake van een flagrante schending van de formele motiveringsplicht.

46. Nochtans worden in deze verhoren een aantal relevante zaken vermeld.

In het verloor van verzoeker verklaart hij dat hij zijn partner ten huwelijk wil vragen, dat hij zijn vestiging in België op een andere manier wens te regelen. Dat hij wil wettelijk samenwonen uit liefde: "Het samenwonen is uit liefde en omdat wij een koppel zijn. We zijn al 3 jaar samen. Ik wil later met haar trouwen. Ik wil haar als de moeder van mijn kinderen." en "Mijn relatie met K. (...) is geen schijnrelatie. Heel België kan dit eigenlijk bewijzen. We wonen al 2 jaar samen. Toen ze Miss België was, kwamen we samen in de krant. Op mijn laatste fight heb ik haar ook in de kooi geroepen. Dit staat op Youtube. Politie kan dit bevestigen!" en "Ik ga echt geen drie jaar met een meisje samen zijn om dan uiteindelijk te doen alsof. Drie jaar is een beetje lang he" en nog veel meer.

Ook zijn partner, K. (...), verklaart hetzelfde: "Hij gaat trouwen met mij. We zijn nog niet verloofd maar ik weet dat ik sowieso ga trouwen met hem. Ik heb dat ook altijd gezegd. Ook tegen mijn ouders." En "Letterlijk heel België weet dat wij samen zijn, je mag het aan iedereen vragen" en "Wij wonen al twee jaar samen. L. (...) heeft op heden niets van verblijfsdocumenten. Dit is echt een zeer moeilijke situatie voor beide. Hij kan niet aan zijn toekomst werken. Hij heeft zoveel capaciteiten en zoveel talent maar hij kan deze niet benutten. Ik praat absoluut niet goed wat hij in het verleden gedaan heeft. Absoluut niet. Maar hij is er wel voor gestraft geweest. Iedereen verdient toch een tweede kans. L. (...) is echt veel veranderd. Hij is echt een goeie jongen die ook respect heeft voor iedereen. Hij verdient echt een tweede kans. Ik zou nooit met hem samen zijn mocht hij nog dezelfde zijn zoals voorheen."

Inzake de vraag omtrent wat haar reactie zou zijn, moesten de gerechtelijke diensten besluiten dat hun relatie een schijnrelatie betreft, verklaart K. (...):

"Dat zou echt een schande zijn. Uit de grond van mijn hart, ik zie L. (...) doodgraag. Ik vind het gewoon niet menselijk dat mensen dit zeggen. Ik snap dat het onderzocht wordt, omdat er sowieso mensen zijn die zo'n dingen doen. Maar ik ben niet zo'n persoon. Ik kan het mij zelfs niet veroorloven om dit te doen. Ik ben een publiek persoon. Alles wat ik doe komt in de media terecht. Dit zou absoluut geen voorbeeld zijn naar buiten toe. Ik zou dit nooit nooit doen."

Verzoeker antwoordt op diezelfde vraag: "Dat het gewoon niet zo is! Ik kan echt alles bewijzen, tonen,..."

De relatie van verzoeker met zijn partner kwam inderdaad uitgebreid in de media en zij zijn beiden publiek gekende figuren, erg actief op social media. Wat verzoeker en zijn partner keer op keer verklaren klopt ook effectief, heel België weet dat zij wel degelijk samen zijn en dat zij een duurzame relatie hebben.

Verzoeker kan ontelbare foto's en getuigenissen voorleggen die hun verklaringen bevestigen. Verwerende partij is volledig verkeerd waar zij stelt dat verzoeker weinig bewijsstukken kan voorleggen van hun relatie.

47. Er valt niet te begrijpen waarom de bestreden beslissingen geen rekening houden met de actuele, feitelijke situatie en de relatie tussen verzoeker en zijn partner minimaliseren tot "een gezamenlijke verblijfplaats".

Het weze ook duidelijk dat verzoeker de wettelijke samenwoning niet met zijn partner niet aangaat voor de verblijfspapieren maar wel degelijk uit liefde en ter bestending van hun duurzame relatie. Het feit

dat verzoeker deze moeite en energie steekt in het verkrijgen van verblijfspapieren op grond van 9bis vormt hier een bevestiging van.

48. De bestreden bijlage 13 schrijft nog dat het niet kennelijk onredelijk is dat verwerende partij het gegeven van het samenwonen niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, doch dat is het duidelijk wel. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning. Bovendien moet dit samenwonen gekaderd worden in het geheel van de omstandigheden dat het gezinsleven vormt. De verwerende partij negeert ten onrechte alle andere omstandigheden zoals het bestaan van een effectieve amoureuze relatie.

49. Klaarblijkelijk wordt het oordeel over de (schijn-)relatie door het parket zelfs niet afgewacht, maar eigent de verwerende partij zich zelf de bevoegdheid toe zelf te bepalen dat de relatie van verzoeker niet beschermenswaardig is.

50. Als dusdanig schenden de bestreden beslissingen de artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet, Art. 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de motiveringsplicht van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Alle voorgaande elementen in acht genomen,"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij ontvankelijk, maar ongegrond is, waarbij eveneens een motivering in feite wordt voorzien. Er wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij ingeroepen elementen en op zeer uitgebreide wijze toegelicht waarom deze *in casu* niet worden aanvaard om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat op geïndividualiseerde wijze is gemotiveerd waarom de verzoekende partij de verblijfsmachtiging niet wordt toegestaan.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de

door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Het afdoende karakter van de opgegeven motieven alsook het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Met de thans bestreden beslissing wordt de verblijfsaanvraag van 8 juni 2021 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan een aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Het bestuur beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad benadrukt hierbij dat het verlenen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is.

3.5. De verzoekende partij betoogt in haar synthesesamenvatting onder meer dat de eerste bestreden beslissing gestoeld is op de bescherming van de openbare orde, dat de verwerende partij er geen geloof aan hecht dat zij haar zondige verleden achter zich heeft gelaten, dat dit nochtans wel degelijk het geval is en dat de eerste bestreden beslissing de actuele situatie geheel verkeerd voorstelt. In dit kader wijst zij erop dat de verwerende partij ook naar twee zaken verwijst die nog hangende zijn bij het Parket en deze het bewijs zouden vormen van “recente inbreuken tegen de openbare orde” en het “actuele gevaar” dat zij vormt, dat omtrent deze zaken echter een strafonderzoek lopende is en zij nog steeds onschuldig is tot het tegendeel bewezen is, dat de verwerende partij geen verdere details van het strafonderzoek of de betrokkenheid van de verzoekende partij in deze feiten geeft. Zij meent dat het absoluut onaanvaardbaar is dat de verwerende partij onbewezen feiten in rekening brengt voor het nemen van haar beslissing, dat de verwerende partij erop wijst dat zij zich niet kan beroepen op het vermoeden van onschuld gezien dit beginsel betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning en dat dit niet wegneemt dat het bestuur bij het nemen van de beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten, doch dat er zelfs van “vaststaande feiten” nog geen sprake is, dat in de bestreden beslissing en in de verweernota geen verdere details worden gegeven over de feiten, laat staan over de rol die de verzoekende partij daarin eventueel zou spelen, dat dit anders is in het geval van een betrapping op heterdaad of een arrestatie zoals in de arresten waarnaar de verwerende partij verwijst, dat de eerste bestreden beslissing haar volledig in het ongewisse laat. Zij meent dan ook dat er geen sprake is van dermate ernstige, recente feiten dat zij een actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De verzoekende partij voert met voormeld betoog kritiek op het motief van de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld:

“Het wordt door ons niet betwist dat betrokkene sinds 2010 in België en dat hij hier scholing genoten heeft, waardoor aldus aangenomen kan worden dat betrokkene banden heeft ontwikkeld met België, doch er er blijkt niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze kunnen opwegen tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De verschillende opgelopen veroordelingen tonen een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende regels en wetten. Zijn laatste correctionele veroordeling dateert van 20.10.2021 hoewel ze betrekking had op feiten gepleegd in augustus 2016. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt verder dat hij nog vier maal veroordeeld werd door de politierechtbank waaronder drie maal voor het niet naleven van de coronamaatregelen. Bovendien blijkt uit de consultatie van de Algemene Nationale Gegevensdatabank dat betrokkene na augustus 2017 nog verschillende malen in contact kwam met de politiediensten. Twee dossiers, inzake aanzetten tot losbandigheid en prostitutie uit 2021 en inzake informaticabedrog uit 2020, zijn nog in onderzoek bij, respectievelijk, het Parket van Kortrijk en het Parket van Mechelen. Er blijkt dus niet dat er sprake is van een gedragswijziging die afbreuk mag doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene voor de openbare orde vormt. Betrokkene

toont op geen enkele wijze aan dat hij tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijke sprake zou zijn van een gedragswijziging of schuldinzicht die afbreuk vermag te doen aan het ernstig en reëel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. We verwijzen hiervoor tevens naar de verzachtende omstandigheden die aangehaald worden in zijn verzoekschrift 9bis aangehaald wordt, met name dat betrokkene wel erg zwaar aangepakt werd voor een aantal diefstallen en dat hij onder invloed stond van slechte vrienden. Dit wijst niet op een gedegen schuldinzicht van betrokkene, maar eerder op een nog steeds minimaliseren van de gepleegde feiten en de gevolgen daarvan voor zijn slachtoffers. Bovendien dienen we aan te stippen dat het in geval van betrokkene gaat om herhaaldelijke inbreuken. Ten gevolge van de aard van de feiten die hij pleegde, het snelle tempo waarin de feiten elkaar opvolgden en het gegeven dat hij eerdere kansen om zich te herpakken onbenut liet en dat hij op geen enkele wijze aantoont dat er sprake zou zijn van enig schuldinzicht, blijft het risico reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. De loutere opmerking dat hij zich herpakt zou hebben, zijn straffen uitgezeten en zijn boetes betaald, verandert hier niets aan. We verwijzen nogmaals naar het feit dat er nog twee zaken uit 2019 en uit 2021 in lopend onderzoek zijn bij het Parket zodat er wel degelijk sprake is van recente inbreuken tegen de openbare orde."

3.6. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij op zich terecht kan stellen dat zij *"inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid"* heeft. In dit licht komt het de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor om bij de beoordeling of aan de verzoekende partij een gunstmaatregel kan worden toegekend, het feit dat zij de openbare orde heeft geschaad mee in overweging te nemen.

Echter blijkt voorts dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing niet enkel gewezen heeft op het feit dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad, doch ook, in het licht van de vraag waarom het lange verblijf en de duurzame lokale verankering van de verzoekende partij niet kan leiden tot het toekennen van de gunstmaatregel, heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en dat de banden die zij heeft ontwikkeld met België niet van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze opwegen tegen dit gevaar. Dit gevaar voor de openbare orde wordt gemotiveerd door het feit dat zij gelet op de opgelopen veroordelingen een duidelijke onwil heeft getoond zich aan te passen aan de in België geldende regels, dat de verzoekende partij na de veroordeling in 2021, die betrekking had op feiten uit 2016, nog viermaal werd veroordeeld door de politierechtbank, dat bovendien uit de consultatie van de Algemene Nationale Gegevensbank (hierna: de ANG) blijkt dat de verzoekende partij nog verschillende malen in contact kwam met de politiediensten, dat twee dossiers, inzake aanzetten tot losbandigheid en prostitutie uit 2021 en informaticabedrog uit 2020, nog in onderzoek zijn bij het Parket en er dus niet blijkt dat er sprake is van een gedragswijziging die afbreuk mag doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde, dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij tot inkeer zou zijn gekomen of dat er sprake is van een duidelijke gedragswijziging of schuldinzicht die afbreuk doet aan het vastgestelde gevaar, dat de vermelding in de aanvraag dat zij erg zwaar aangepakt werd voor een aantal diefstallen en dat zij onder invloed stond van slechte vrienden, niet wijst op een gedegen schuldinzicht maar eerder op het minimaliseren van de gepleegde feiten en de gevolgen daarvan voor de slachtoffers, dat het bovendien gaat om herhaalde inbreuken, dat ten gevolge van *"de aard van de feiten die hij pleegde, het snelle tempo waarin de feiten elkaar opvolgden en het gegeven dat hij eerdere kansen om zich te herpakken onbenut liet en dat hij op geen enkele wijze aantoont dat er sprake zou zijn van enig schuldinzicht"* het risico reëel blijft dat zij opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen, dat de maatschappij tegen dit risico dient beschermd te worden en dat de loutere opmerking dat zij zich herpakt zou hebben, haar straffen uitgezeten heeft en haar boetes betaald heeft hier niets aan verandert waarbij er nogmaals op gewezen wordt dat er nog twee zaken uit 2019 en 2021 in lopend onderzoek bij het Parket zijn zodat er wel degelijk sprake is van recente inbreuken tegen de openbare orde.

3.7. Betreffende het ernstig, reëel en actueel gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde, waartegen haar met België ontwikkelde banden niet opwegen, wordt aldus onder meer gewezen op het feit dat uit de consultatie van de ANG blijkt dat de verzoekende partij nog verschillende malen in contact kwam met de politiediensten, dat twee dossiers, inzake aanzetten tot losbandigheid en prostitutie uit 2021 en informaticabedrog uit 2020, nog in onderzoek zijn bij het Parket en wordt gesteld dat gelet op de twee lopende onderzoeken bij het Parket omtrent zaken uit 2019 en 2020 er wel degelijk kan gesteld worden dat er sprake is van recente inbreuken tegen de openbare orde.

3.8. De Raad wijst erop dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt kan innemen over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Evenwel moet de Raad, in het kader van zijn wettigheidstoetsing, kunnen nagaan of de overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De Raad moet kunnen nagaan of uit de concrete gegevens waarover de verwerende partij beschikte op het moment dat zij de eerste bestreden beslissing nam, op deugdelijke wijze kon worden afgeleid dat de verzoekende partij (mede) omwille van de lopende onderzoeken bij het Parket inzake aanzetten tot losbandigheid en prostitutie uit 2021 en informaticabedrog uit 2020 en een onderzoek uit 2019, een ernstig, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt en er sprake is van recente inbreuken tegen de openbare orde.

3.9. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij uit een “recherche BNG” (eigen vertaling : zoekopdracht ANG) voor de jaren 2019-2020-2021 de volgende “détails des hits judiciaires” haalde: “KO.37.L6/00073421 – Incitation débauche/prostitution; KO.22.L5/00107721 – Usurpation – autres; KO.62.L6/00088821 – Loi spéc: santé publique; KO.55.L5/00107521 – Etranger illégal – accès/séjour/établissement; KO.55.L6/00141821 – Etranger illégal – accès/séjour/établissement ; KO.55.L6/00170821 – Etranger illégal – accès/séjour/établissement ; KO.68.L1/00637121 – Travail frauduleux / au noir ; KO.93.L5/40087221 – Pas d’infraction : notification déchéance conduire ; AN.62.LB/05086320 – Loi spéc : santé publique ; AN.62.LB/12560520 – Loi spéc : santé publique ; AN.20.L9/00199520 – Informatique/fraude ; KO.55.L1/00008520 – Etranger illégal – accès/séjour/établissement ; KO.62.L1/00827820 – Loi spéc : sante publique ; KO.55.L1/00176819 – Etranger illégal – accès/séjour/établissement ; KO.55.L1/01052719 – Etranger illégal – accès/séjour/établissement ; KO.55.L1/01921719 – Etranger illégal – accès/séjour/établissement ; KO.28.L1/02085619 – Détournement ou destruction.” Uit een nota van attaché K.A. van 6 september 2022, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat voormelde attaché noteert “Uit zijn ANG blijken verschillende hits (die tot zijn veroordelingen hebben geleid) maar bevat ook recente hits: 2021: aanzetten tot losbandigheid/prostitutie – aanmatiging – inbreuken tegen de coronamaatregelen – zwartwerk 2020: inbreuken tegen de coronamaatregelen – informaticafraude 2019: ontvreemding/vernietiging”. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat voormelde attaché bij het Parket van Kortrijk per e-mail van 12 september 2022 vraagt wat het gevolg is geweest van de gerechtelijke dossiers “KO.37.L6/000734 (uit 2021): voor aanzetten tot losbandigheid/prostitutie - KO.62.L6/00088821 (uit 2021) : aanmatiging – andere - KO.28.L1/020856 (uit 2019): ontvreemding/vernietiging” en eveneens stelt “In bijlage vindt u ons officieel schrijven hiertoe”. Uit een schrijven van 12 september 2022 aan het Parket van Kortrijk, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt voorts dat dezelfde vraag als in voormelde e-mail wordt gesteld alsook de vraag wordt gesteld “Mogen bovenstaande ANG-resultaten rechtstreeks in een administratieve beslissing gebruikt worden, of heeft u hiertegen bezwaar omwille van een lopend opsporings- of gerechtelijk onderzoek?”. Het Parket van Kortrijk antwoordt dezelfde dag per e-mail: “KO.37.L6/000734 (uit 2021) : werd nog geen gevolg aan gegeven - KO.62.L6/00088821 (uit 2021) : zaak hier niet gekend - KO.28.L1/020856 (uit 2019) : zonder gevolg”. Voorts blijkt dat dezelfde dag nog de attaché ter bevestiging vraagt “Begrijp ik het juist dat de eerste zaak dan nog in onderzoek is” waarop het Parket van Kortrijk antwoordt “(...) dat klopt”. Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat attaché K.A. ook bij het Parket van Antwerpen per e-mail van 12 september 2022 vraagt wat het gevolg is geweest van het gerechtelijke dossier “AN.20.L9/001995 (uit 2020): informatica/fraude” en eveneens stelt “In bijlage vindt u ons officieel schrijven hiertoe”. Uit een schrijven van 12 september 2022 aan het Parket van Antwerpen, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt voorts dat dezelfde vraag als in voormelde e-mail wordt gesteld alsook de vraag wordt gesteld “Mogen bovenstaande ANG-resultaat rechtstreeks in een administratieve beslissing gebruikt worden, of heeft u hiertegen bezwaar omwille van een lopend opsporings- of gerechtelijk onderzoek?”. Het Parket van Antwerpen antwoordt op 13 september 2022 per e-mail: “Wat betreft dossier AN20.L9.001995-2020 (informaticabedrog): dit PV maakt deel uit van een lopend gerechtelijk onderzoek bij de onderzoeksrechter in Mechelen”.

In het administratief dossier bevinden zich geen stukken waaruit, in het kader van de nog lopende onderzoeken van 2020 en 2021 of betreffende de zaak uit 2019, waarvan overigens niet blijkt dat er nog een lopend onderzoek is, feitelijke vaststellingen blijken met betrekking tot door de verzoekende partij gepleegde feiten.

3.10. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijken aldus, zoals de verzoekende partij ook betoogt, verdere details van het strafonderzoek of van de feiten of van de betrokkenheid van de verzoekende partij in deze feiten.

De eerste bestreden beslissing en de gegevens in het administratief dossier laten niet toe kennis te nemen van de feitelijkheden die aan de basis liggen van de vermeldingen in de ANG op naam van de verzoekende partij. De verwerende partij schetst de elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij recente inbreuken beging op de openbare orde niet op duidelijke wijze door enkel te wijzen op de consultatie uit de ANG en de hierin opgenomen vermelding van een misdrijf en een jaartal. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt echter concreet op grond waarvan de verwerende partij oordeelt dat er sprake is van recente inbreuken tegen de openbare orde.

De Raad erkent dat het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Er moet echter uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing blijken dat de verwerende partij kennis had van de feiten die aan de verzoekende partij ten laste gelegd worden, *quod non in casu*.

3.11. Het verweer in de nota met opmerkingen vermag geen afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen.

3.12. De verwerende partij kon op grond van de stukken van het administratief dossier niet in redelijkheid komen tot de door haar gedane feitenvaststelling.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.13. Het is de Raad *in casu* niet duidelijk of de verwerende partij, zonder de verwijzing naar de niet in het administratief dossier gegronde vaststelling dat uit de lopende onderzoeken bij de Parketten blijkt dat er sprake is van recente inbreuken op de openbare orde, eveneens zou geoordeeld hebben dat *“aldus aangenomen kan worden dat betrokkene banden heeft ontwikkeld met België, doch er (...) blijkt niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze kunnen opwegen tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.”*

De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

3.14. Deze vaststellingen leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.15. De Raad stelt tot slot op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. De feitelijke samenhang kan niet dienstig betwist worden nu in het bestreden bevel wordt gewezen op de eerste bestreden beslissing.

Gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens worden vernietigd.

Zelfs indien zou kunnen geoordeeld worden dat de verwijzing naar de weigeringsbeslissing enkel betrekking heeft op één van de twee determinerende motieven die het bestreden bevel elk op zich kunnen schragen en aldus overtuigend is, stelt de Raad vast dat in het bestreden bevel gesteld wordt dat rekening werd gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij, doch dat enkel wordt aangegeven dat zij verklaart al jaren in België te verblijven maar in het bestreden bevel geen motieven gelezen kunnen worden waarom dit, mede in het licht van artikel 8 van het EVRM, een verwijderingsmaatregel niet in de weg staat. Deze motieven kunnen gelezen worden in de weigeringsbeslissing van 15 september 2022, doch deze beslissing wordt vernietigd net omdat niet blijkt

of de verwerende partij, zonder de verwijzing naar de niet in het administratief dossier gegronde vaststelling dat uit de lopende onderzoeken bij de Parketten blijkt dat er sprake is van recente inbreuken op de openbare orde, eveneens zou geoordeeld hebben dat *“aldus aangenomen kan worden dat betrokkene banden heeft ontwikkeld met België, doch er (...) blijkt niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze kunnen opwegen tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.”* Aldus blijkt noch uit het bestreden bevel, noch uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij rekening heeft gehouden, mede in het licht van artikel 8 van het EVRM, met de verklaringen van de verzoekende partij.

3.16. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissingen. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 september 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van 27 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER